

מת (באר שבע) 11867-09-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 11867-09-25 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני כבוד השופט ערן צברי 25.09.2025

המבקשת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאירי לב

נגד

המשיב
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד רחלי אטיאס

החלטה

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו את האירועים המתוארים מטה, ועיקרם התנהגות אלימה ופוגענית כלפי אשתו, נפגעת העבירה, אשר הייתה בהריון מתקדם :

א. בתאריך 22/08/2025, סמוך לשעה 22:00, בביתם של בני הזוג ב..., התפתח ביניהם ויכוח על רקע רצונה ללמוד למבחן, כאשר הנאשם ביקש שתעסוק במטלות הבית. בעקבות זאת נפגעת העבירה ארזה תיק עם בגדים, וביקש לצאת מהבית לבית הוריה ולקחה את מפתחות הרכב. המשיב ניגש אליה, נטל ממנה את המפתחות, דחף אותה ואמר לה כי אם היא יוצאת מהבית שלא תחזור. בהמשך לכך סטר לה, דחף אותה על המיטה והניח כרית על פניה בעודה צורחת. לאחר מכן הרים אותה מהמיטה, דחף אותה אל הקיר הכה אותה במכות אגרוף בבטנה; היא יצאה מהבית וניסתה לברוח, אז אחז בידה, משך אותה בחזרה לבית ומשך בשערות ראשה; כאשר הגיעו לחדר נשך את ידה, היכה אותה במכת אגרוף בגבה והטיח את ראשה בקיר; לאחר מכן, הוא נעל אותה בבית; נפגעת העבירה ניצלה את ההזדמנות והזעיקה אל המקום את אחיה; כאשר אחיה של נפגעת העבירה הגיעו למקום, סירב להכניסם, דחף אותם ואיים עליהם באמצעות חלק של נרגילה שבורה; כתוצאה ממעשיו, נגרמו לנפגעת העבירה חבלות והיא פונתה לבדיקות בבית חולים באמבולנס.

ב. בתאריך 12/05/2025, בביתם, במהלך ויכוח במהלכו חשד בה כי היא משוחחת עם נשים אחרות, הטיחה בו נפגעת העבירה כי הוא בוגד זה. אז ניסה לחנוק את נפגעת העבירה, תפס אותה בחוזקה בידה, שרט אותה בפניה והכה אותה בגבה. כתוצאה מכך נגרמו לה חבלות שונות.

ג. במהלך חודש מרץ 2025, במועד שאינו ידוע במדויק, בביתם, התפתח ויכוח נוסף, במהלכו משך המשיב את נפגעת העבירה בידה, שרט אותה, הטיח אותה בקיר, והשליך לעברה סכין מטבח אשר פגעה בה ושרטה אותה ברגלה.

ד. כשבוע לפני האירוע המתואר באישום הראשון, במהלך ויכוח בביתם, איים המשיב על נפגעת העבירה שיהרוג אותה וכן ירק עליה.

2. יחד עם כתב האישום הוגשה בקשת מעצר, אשר בה נטען בין היתר כי מאז האירוע המרכזי המתואר באישום הראשון ולמשך שמונה ימים, נמלט מהמשטרה, עד שנעצר.

טענות הצדדים

3. באת כח המשיב טענה בדיון כי חקירת המשטרה הייתה רשלנית וחד-צדדית; היחידה החוקרת קיבלה את גרסת נפגעת העבירה כ"ראה וקדש" ולא בחנה כלל את גרסת המשיב או את הראיות מטעמו; התיק מבוסס כולו על עדויות שמיעה של בני משפחת נפגעת העבירה, ואין עד ראייה ישיר אחד לאירועי האלימות הנטענים; המשטרה לא אספה סרטונים ממצלמות אבטחה שהיו במקום, למרות שנפגעת העבירה והמשיב ציינו את קיומן; ההגנה היא זו שאספה סרטונים התומכים בגרסת המשיב.

4. באשר לאישום הראשון טענה כי נסיבות הוויכוח אינן כפי שנטען בכתב האישום, אלא סביב רצונה לצאת לבלות, בעוד שהמשיב רצה שיעשו "על האש" יחד עם קרובי משפחה. דברים אלה מבוססים על התכתובות ביניהם; באשר לתקיפה הפיזית הוא הודה שנשך אותה בידה, אך טען שעשה זאת כהגנה עצמית לאחר שהיא שרטה אותו בצווארו; לא כלא אותה בבית; ברקע הדברים תאונת דרכים שעברה בעבר והייתה בהיריון; העימות עם האחים מתועד בסרטונים שהציגה ואשר מראים כי היא הייתה מחוץ לבית בזמן שאחיה הגיעו, בניגוד לגרסתה; שיחת הטלפון של נפגעת העבירה למוקד 100 לא הייתה על כך שהיא מוכה, אלא בקשה לעזרה כי בעלה רב עם אחיה; במסמך השחרור מבית החולים לא צוינו חבלות משמעותיות או המטומות, אלא רק שנאמר כי "נדחפה". אף שוטר שהגיע לזירה לא ציין בדוח הפעולה שלו כי ראה חבלות על גופה.

5. באשר לאישום השני טענה כי אמנם נפגעת העבירה תמונות, אך המשטרה לא תפסה את מכשיר הטלפון שלה כדי לבדוק מתי צולמו התמונות; בידי ההגנה יש התכתבויות מאותו יום המעידות על שיח נורמטיבי בין בני הזוג, כולל תיאום הגעה משותפת למרפאה, מה שסותר את טענת האלימות; היא ביקרה באותו יום במרפאה ובבית החולים, אך בשום מסמך רפואי לא צוינו סימנים מחשידים לאלימות או התעמרות.

6. ביחס לאישום השלישי הראיה המרכזית היא תמונות שהיא שלחה לחברתה, ניבין; החברה עצמה

אינה יודעת מתי בדיוק נשלחו אליה התמונות; מהימנותה של החברה מוטלת בספק, שכן היא העידה שהיא נוהגת למחוק התכתבויות; החבלה הנטענת לא מתיישבת עם סימן של פגיעת סכין.

7. לסיכום בהיבט הראייתי סברה כי יש כרסום משמעותי בראיות, כי ישנם מחדלי חקירה חמורים, ודווקא גרסת המשיב סדורה ומתקבלת על הדעת.

8. המשיב נעדר עבר פלילי ונערכה "סולחה"; לא ברח מאשמה, אלא חשש מנקמה מצד משפחת נפגעת העבירה, שלטענת ההגנה ביצעה ירי לעבר המשיב ובני משפחתו; לכן ביקשה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

9. מנגד, המבקשת טענה כי תיק החקירה מבוסס על מספר עדויות, ביניהן של נפגעת העבירה, אמה, אחיה וחברתה, המעידות על מספר אירועי אלימות חמורים מצד המשיב כלפי נפגעת העבירה בתאריכים שונים; טיעוני ההגנה בנוגע למהימנות נפגעת העבירה אינם רלוונטיים לשלב הדיון בראיות לכאורה; ההתנהגות של המשיב במהלך העימות עם נפגעת העבירה, במהלכו חיך והכחיש, אינה מתאימה למי שטוען לחפותו; הסרטונים הוצגו באופן מגמתי ומציגים רק חלק קטן מהאירוע; האירוע האלים המרכזי התרחש בתוך הבית, בקומה השנייה, בעוד שהסרטונים מציגים רק את מה שהתרחש בחצר; הסרטון השלישי, בו נראית נפגעת העבירה מחוץ לבית, צולם לאחר אירוע התקיפה ולא כפי שטענה ההגנה; מה שנראה בסרטון אינו נראה כפעולת הגנה של המשיב על נפגעת העבירה; ההתכתבויות מהטלפון של המשיב לא תורגמו, לא ברור מי הצדדים לשיחה, והן לא הועברו ליחידה החוקרת, ולכן המאשימה לא יכולה להתייחס אליהן.

10. ביחס לחבלות ולאירועים הספציפיים, טענה כי האמור באישום השני, והעובדה שנפגעת העבירה ביקרה במרפאה ובבית החולים באותו יום, ומסמכיה הרפואיים לא הצביעו על אלימות, אינה שוללת את האפשרות שהאירוע האלים התרחש לאחר הביקורים הרפואיים; האירוע באישום השלישי בניגוד לטענה, חברתה של נפגעת העבירה, ניבין, ציינה במדויק מתי נשלחו אליה תמונות החבלה; בנוסף, נפגעת העבירה הבהירה בעימות כי הסכין שהושלך לעברה גרם לה לשריטה בלבד, ולא לדקירה, מה שמסביר את אופי הפציעה; אחיה של נפגעת העבירה נחקר וטען כי לא נקט אלימות כלפי המשיב.

11. לסיכום, המבקשת טענה כי קיימת תשתית ראייתית מוצקה המבוססת על עדויות מרובות המצביעות על דפוס אלימות חמור ומתמשך, וביקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

הראיות בתיק החקירה

12. לאחר שעיינת בתיק החקירה מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב, ומכוחן עילת

מעצר.

13. **ראש וראשון, יש חשיבות להעיר**, כי טיעוני המאשימה בהתייחס לסרטונים ולכך שהצגת חלקם מגמתית ואינה מהימנה, איננה במקומה. היחידה החוקרת הייתה צריכה לתפוס את מצלמות האבטחה מהמקום, המהווה זירת עבירה מרכזית. היה מקום שהמבקשת תמנע מלטעון את אשר טענה כלפי באת כח המשיב, אשר כבר בשלב החקירה העבירה את הסרטונים ליחידה החוקרת, **וגם** עניין זה לא תמרץ את היחידה החוקרת לתפוס את מכשיר ה-DVR.

14. **עניין זה נכון אף בהתייחס לתכתובות שבין המשיב לנפגעת העבירה**. כדרך שבשיגרה, היחידה החוקרת פונה לבית המשפט בשלב מעצר הימים ומקבלת צווים רחבים ביותר לשם עריכת חיפוש ומיצוי ראיות בטלפונים הניידים - של המשיב או נפגעת העבירה. הטלפון הפך מזמן לאבן שואבת משמעותית לדליית ראיות, ודאי כאשר ישנה מערכת יחסים אשר נטען כי היא מורכבת, לאורך זמן, בין בני הזוג.

15. משכך, בהחלט יש מקום להעיר למבקשת, ובאמצעותה ליחידה החוקרת, כי החקירה לא מוצתה עד תום וכי עניינים בסיסיים לא נעשו במהלך החקירה לשם בחינת התיק וביסוס או הפרכת החשדות.

16. **יחד עם זאת, מכאן ועד לקביעה כי אין די ראיות לביסוס תזת התביעה, המרחק רב.**

17. בשלב המעצר בית המשפט בוחן האם יש בראיות הגולמיות פוטנציאל הוכחתי המבסס סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 1572/05 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 10.4.2005); בש"פ 8803/07 **נימר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 31.10.2007), בש"פ 3422/21 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 2.6.2021), עמ"ת 61354-11-24 מוחמד הייב נ' מדינת ישראל (נבו 25.12.2024)).

18. בית המשפט לא נכנס לשאלות מהימנות, והוא נותן משקל מלא לראיות המונחות בפניו, למעט כאשר ישנן סתירות ופריכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בראיות לכאורה (בש"פ 4496/24 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 21.7.2024), עמ"ת 12648-07-25 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 15.7.2025), עמ"ת 61655-05-25 עיד אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל (נבו 29.5.2025), עמ"ת 46444-10-24 יונתן בוגלה נ' מדינת ישראל (נבו 8.11.2024), עמ"ת 27187-09-24 ווליד אבו בלאל נ' מדינת ישראל (נבו 6.10.2024)).

19. זאת ועוד - "המשוכה העומדת בפני התביעה היא פחותה, ונוגעת כאמור להצגת ראיות בעלות פוטנציאל הרשעתי. בהתאם, מוטל על ההגנה נטל כבד יותר - עליה להצביע על פגמים

מהותיים בראיות התביעה: "בשלב הזה אין מעמידים את ראיות התביעה אל מול הראיות העשויות להועיל לנאשם ותרם אחר ספק סביר באשמתו. בשלב זה תרם אחר ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם תוך בדיקה אם הנאשם הצליח להצביע על פגמים מהותיים במערך הראייתי של התביעה" (ראו לעניין זה עמ"ז 24736-08-24 פואד סיד אחמד נ' מדינת ישראל (נבו) 23.8.2024), עמ"ת 27187-09-24 ווליד אבו בלאל נ' מדינת ישראל (נבו) 6.10.2024).

20. המשוכה היא כה משמעותית, עד כדי שגם מניע להעליל, אין בו בשלב זה של מעצר כדי לפגוע בקיומן של ראיות לכאורה עמ"ת 78269-12-24 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו) 11.2.2025).

21. כפי שנטען על ידי שני הצדדים, שלדת הראיות בתיק הינה עדותה של נפגעת העבירה, אשר נפרסת על פני מספר עדויות. נפגעת העבירה עקבית בדבריה, מתארת את יום המשבר בהתאם למתואר בכתב האישום, רצתה ללכת ללמוד בשקט אצל הוריה, המשיב לא אישר לה לצאת מהבית, לקח ממנה את המפתחות, דחף אותה, כעס עליה מדוע התאפרה, היכה אותה בסטירות בפניה, ותקף אותה בחדר.

22. עוד היא מתארת את המכות בבטנה, ואף יש לומר כי התיאור בכתב האישום משטיח בצורה לא מעטה את התיאור שהיא מסרה בעדותה.

23. בהמשך תיארה כי המשיב ניגש להיפגש עם עבדאללה בן דודו, ואז ניצלה את ההזדמנות והזעיקה את הוריה. כמו כן מסרה הסבר ברור כיצד יכלה לצאת אל המרפסת למרות שהוא נעל את הדלת, וזאת לאחר שאיתרה מפתח נוסף בבית.

24. תיאור דבריה ביחס להגעת האחים - ע', מ' וא', מתיישבים הן עם מצלמות האבטחה שהציגה הסניגורית בדיון, והן עם תיאור הדברים מצידם של האחים. אמנם בסרטונים רואים הגעה כפולה אל המקום - כאשר תחילה של יש עימות שלדי של השניים עם המשיב, ולאחר מכן יש הגעה מאסיבית של בני משפחה אחרים, אך אין בשוני זה כדי לפגוע בראיות לכאורה. המפגש החשוב והעיקרי, הוא המפגש השני במסגרתו יוצאת נפגעת העבירה מהבית אל אחיה, ואשר במסגרתו מתרחש עיקר העימות הפיזי.

25. בחקירה השניה מתארת את האירוע באישום השני, העבירה תמונות ליחידה החוקרת, ואישרה כי בטיפול הרפואי שקיבלה לא סיפרה על האלימות אלא טענה שנפלה. באופן מצער קשר שתיקה זה בהקשר של אלימות במשפחה, הינו נפוץ, ואין בכך כדי להוות עילה לפגיעה במהימנות שלה. בהמשך לכך סיפרה על האירוע נשוא האישום השלישי והסבירה כי נגרמה לה שריטה ברגל ולא מעבר לכך מהסכין.

26. יש להזכיר כי לא מדובר באירוע סטרילי, נפגעת העבירה הייתה נסערת, האירוע ההמשכי היה משמעותי מבחינת כמות המשתתפים והעימות שנוצר במקום, כך שאין בחינה של כל תו ותו בעדות שלה, אלא בחינת הדברים כמכלול.

27. עוד התרשמתי מעבר לצורך כי נפגעת העבירה לא ביקשה להכתיים את המשיב, וכי דרך החשיפה גם היא תומכת במהימנות נפגעת העבירה. אירועי ההמשך לא הגיעו כחלק מהתגוללות שלה על המשיב, אלא בהמשך לשאלות החוקרת שנועדו בעיקר על מנת לעמוד על מידת המסוכנות מהמשיב כלפיה. היחידה החוקרת עוברת עקב בצד אגודל על אפשרויות נוספות, או סכנות שעלולות לעמוד לה, ואז היא מדברת על אירועי עבר בהם איים עליה - לפני שלושה חודשים שרט אותה בפניה; לא התלוננה כנגדו במשטרה; האיומים והתוקפנות החלה רק לאחר הנישואין; הראתה לאימה את הסימנים בעבר; .

28. על אף שדי היה לי בעדות נפגעת העבירה, עדות זו לא עומדת לבדה - אביו של המשיב מאשר שידע שהיא "תמיד מתפנקת עליו"; אביה עודה תחילה טען שלא ידע על אירועי אלימות, ובהמשך מאשר שדיווחה להם על כך שתקף אותה והיא אף שהתה בביתם כחודש; אימה סיפרה על כך שנפגעת העבירה שיתפה אותה בתוקפנות, ראתה סימנים שונים, והיא קיוותה שהדברים יסתדרו ביניהם. כמו כן תיאור הדברים שמסרה לה נפגעת העבירה מתיישבים עם הדברים שמסרה נפגעת העבירה בחקירתה; אחיה אנס מתאר את הדינמיקה המקדימה בינו לבין נפגעת העבירה ואת ההגעה אל המקום; חברתה ניבין מוסרת מועד מדויק של שליחת התמונות - 05/04/2025 - מוסרת כי נפגעת העבירה סיפרה לה כי המשיב מכה אותה בהזדמנויות שונות, ונתנה הסבר מניח את הדעת מדוע היא מוחקת את ההתכתבויות ביניהם.

29. בעניין זה יש לציין כי אין מקום להטיל דופי בדבריה, הן מאחר שאנו בשלב המעצר, ולא פחות חשוב מאחר שעניין זה יתברר בהליך העיקרי, וכי אי תפיסת הטלפונים הניידים שייכת כולה למבחני מהימנות רגילים של עדים ולא לריק ראייתי.

30. הדברים שמסרה נפגעת העבירה ביחס לעימות עם אימו של המשיב, קיבל אישור בהודעתה של אם המשיב, אשר אישרה כי התעמתה איתה, אך מסרה תיאור רך יותר.

31. הדברים שנמסרו על ידי העדים, **הינם חריג לעדות השמועה**, מאחר שהיא נוגעת למעשה אלימות או לנסיבות הלוואי שלו, סמוך למעשה האלימות ובוודאי בשעה שהיא יכולה להוציא את הדברים לחברתה או קרובי משפחתה - ואף חלקם נוגעים לחבלות שראו, הודעות ותמונות שנמסרו להם וכיוצ"ב.

32. בהתייחס לטענה כי בתעודה הרפואית של נפגעת העבירה אין התייחסות לחבלות או סימנים,

חשוב לומר כי היא הייתה בחודש השביעי להריונה, וניכר כי הבדיקות סבבו סביב החשש לסיבוכים בהיריון או פגיעה בתינוק, ולא לסימנים אחרים בגופה; זאת ועוד, ישנו תיעוד של חבלות מיום האשפוז אשר מחזק את הראיות - גם ביחס לאישום הראשון, וגם ביחס לאירועים האחרונים וביניהם הסימן ברגל כתוצאה מאירוע הסכין.

33. המשיב עצמו נמנע מלהגיע לתחנת המשטרה עד לתאריך 30/08/2025 וזאת למרות שהוריו ואחיו קיבלו הזמנה עבורו לחקירה; עוד בחקירותיו הכחיש את אירועי האלימות והאיומים, הכחיש כי לקח ממנה את מפתחות הרכב ואמר - "לא, אין ביטוח לא נוסעים בו"; בהתייחס לחבלות בגופה אמר כי הדברים שייכים לתאונת הדרכים שעברה; מסר תיאור אחר לעימות בינו לבין אחיה, וכי ביקש למנוע מהם לקחת אותה מהמקום על מנת למנוע סיבוכים היחסים ביניהם; בחקירתו טען שלא הגיע לחקירה מאחר שלא היה לו טלפון, ברח מאחר שחשש שירו עליו, הסתתר בשכונה בואדי.

34. גם בעימות ביניהם עמדה נפגעת העבירה על מעשי התקיפה נגדה, מתארת יחס של תוקפנות ואיומים מצידו כלפיה, עוינות כלפי העובר, וכיוצ"ב.

35. עיינתי בהודעות שהוגשו על ידי ההגנה - נפגעת העבירה מדווחת על מאמץ מתמשך מצידה לספוג אלימות ועוינות לצד ניהול חיים משותפים, וכי הקפידה שלא להתלונן על הדברים מעבר למעגל הסגור; נוסף לכך עניין זה לא חריג בנוף עבירות אלימות במשפחה, כאשר החיים הזוגיים מתנהלים במספר רמות ובדואליות מסוכנת, כאשר היא מגיעה לנקודת שבר, הדברים יוצאים כבמעין "תיבת פנדורה".

36. מכל האמור מעלה עולה כי נפגעת העבירה מוסרת עדות סדורה, יש בה אותות אמת פנימיים רבים ובין היתר דרך חשיפה הדרגתית, העדר ניסיון להשחיר את המשיב, עדים לאורך הדרך אשר שמעו את הדברים וראו סימנים על גופה, וכיוצ"ב.

37. הגם שהמשיב נעדר עבר, כתב האישום מגולל התרחשות לאורך זמן, הכוללת איומים, תקיפה פיזית, והתנהגות תוקפנית מצידו כלפי נפגעת העבירה.

38. משכך, יש בהחלט מקום להידרש לתסקיר של שירות מבחן, אשר יבחן את הדברים באופן סדור, ויסייע לבית המשפט בגיבוש תמונת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, כמו גם אפקטיביות החלופה אשר תוצע בעניינו (בש"פ 2122/23 חאג' נג'יב נ' מדינת ישראל (נב 15.3.2023)).

39. קובע להמשך דיון בעניינו של המשיב לתאריך 10/11/2025 בשעה 12:00.

40. המשיב יישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון הבא באמצעות שב"ס בויעוד חזותי.

41. המזכירות תעביר העתק החלטתי לשירות המבחן אשר יגיש תסקירו עד למועד הנדחה, ואשר יבחן גם אפשרות של מעצר באיזוק אלקטרוני.

42. המזכירות תעביר העתק מההחלטה למנהלת האיזוק על מנת שתגיש חוות דעת בדבר ישימות מקום המעצר המוצע עד לתאריך 16/10/2025 באמצעות איש הקשר - מר אברהם אבו עסל טל' 050-7771434.

43. פרוטוקול זה משמש צו מעצר.

44. תיק החקירה הוחזר לתביעה במעמד הדיון.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"ו, 25 ספטמבר 2025, בנוכחות הצדדים.